

Sygn. akt I CNP 13/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi E. J. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt I Ca [...], wydanego w sprawie z powództwa E. J.

przeciwko T. J., D. Ł. i M. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że niezgodność wyroku z prawem stanowi autonomiczną kategorię bezprawności i nie może być utożsamiana z pojęciem szeroko rozumianej bezprawności, występującym w dziedzinie odpowiedzialności cywilnej (np. wyrok SN z 22 lipca 2010 r., I CNP 100/09, LEX nr 603887). Za orzeczenie niezgodne z prawem uznać można tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa o charakterze oczywistym i niewymagającym głębszej analizy prawniczej (wyroki SN z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, Nr 1, poz. 17, z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, niepubl., z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, Nr 2, poz. 35, z 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, niepubl. i z d 25 maja 2007 r., I CNP 17/07, LEX nr 286765).

Skarżąca oparła skargę na zarzucie niezgodności zaskarżonego wyroku z przepisem art. 244 § 1 k.p.c. i art. 252 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., a także art. 73 § 2 w zw. z art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c., a poza tym art. 120 § 1 k.c. w zw. z art. 43 § 2 k.r.o.. Jednakże Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy zastosował wskazane regulacje prawne. Tym bardziej, że przemawia za tym utrwalone orzecznictwo wskazujące, iż jeżeli w skład majątku wspólnego wchodzi wierzytelność z tytułu nakładów dokonanych przez małżonków na nieruchomości należącej do osoby trzeciej, a żaden z małżonków nie wyraża zgody na przyznanie mu tej wierzytelności w całości, sąd dokonuje podziału majątku w ten sposób, że każdemu z małżonków przyznaje ułamkową część wierzytelności, bez oznaczenia jej wartości. Jest to konsekwencja tego, że osoba trzecia, będąca dłużnikiem takiej wierzytelności, nie jest osobą zainteresowaną w rozumieniu art. 510 § 1 k.p.c. i nie może być uczestnikiem postępowania o podział majątku wspólnego (uchwała SN z 19 grudnia 1973 r., III CZP 65/73).

Także zarzuty dotyczące reguł rozkładu dowodu w art. 244 § 1 i art. 252 k.p.c. nie są właściwe i nie są oczywistym naruszeniem prawa

W konsekwencji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.), gdyż przedstawiona argumentacja nie przekonuje, że zaskarżony wyrok zapadł z naruszeniem prawa w rozumieniu art. 424¹ k.p.c.

I.n